

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

Ławnik SN Grzegorz Gołębiowski

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale sędziego J. W. - Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów
Sądów Powszechnych przy Sądzie Okręgowym w R.

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

w dniu 10 czerwca 2025 r.,

w sprawie **X.Y.** – sędzi Sądu Rejonowego w W., obwinionej o popełnienie
przewinień dyscyplinarnych z art. 107 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.

Prawo o ustroju sądów powszechnych

odwołań:

- Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w R.
wniesionego na niekorzyść obwinionej w części, co do punktów 2, 4 i 5,

- Obwinionej X.Y. wniesionego w części, co do punktów 1, 3 i 4,

od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w [...].
z dnia 22 marca 2024 r., sygn. akt [...]

orzeka

1. uchyla w całości zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w [...];

2. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego.

Grzegorz Gołębiowski

Barbara Skoczowska

Zbigniew Korzeniowski

UZASADNIENIE

Sygn. akt II ZOW 38/24

We wniosku z dnia 16 lipca 2022 r., sygn. akt [...], o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w R. zarzucił sędzi Sądu Rejonowego w W. X.Y., popełnienie przewinień dyscyplinarnych polegających na tym, że:

I. *1 sierpnia 2018 r. w Sądzie Rejonowym w W. jako sędzia referent w sprawie o sygn. [...] wydała postanowienie o wydaniu depozytu sądowego w postaci pieniędzy w kwocie 5 000 zł, pomimo że sąd nigdy takiego depozytu nie przyjął na przechowanie, czym dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa - art. 693¹⁴ k.p.c.,*

tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, powoływanej dalej jako „u.s.p.”,

II. *24 czerwca 2019 r. w Sądzie Rejonowym w W. jako referent w sprawie o sygn. [...] wydała postanowienie o przysądzeniu własności nieruchomości ustalając, że cena nabycia została uiszczona w całości, mimo że nabywca nie uiścił*

jeszcze całości ceny uzyskanej w toku licytacji komorniczej, czym dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa - art. 998 § 1 k.p.c., tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 pkt 1 u.s.p.;

III. *od 16 do 18 marca 2020 r. w Sądzie Rejonowym w W. dwukrotnie nie zastosowała się do § 1 ust. 1 Zarządzenia Prezesa i Dyrektora Sądu Rejonowego w W. z 16 marca 2020 r. (nr Adm. [...]) wydanego na podstawie art. 54 § 2 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U.2020.365) w zw. z § 31 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2019 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U.2019.1141) poprzez niepoddanie się badaniu temperatury ciała przez służbę ochrony twierdząc, że sama wykonuje pomiar temperatury w domu, naruszając tym treść art. 82 § 2 u.s.p. oraz §16 Uchwały Nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z 13 stycznia 2017 r. w sprawie ogłoszenia ujednoliconego tekstu Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych, czym uchybiła godności urzędu sędziego dopuszczając się przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p.;*

IV. *18 marca 2020 r. bezpośrednio po rozmowie z Prezesem Sądu Rejonowego w W. co do okoliczności niepoddania się obowiązkowej kontroli temperatury ciała, udała się do pracownika służby ochrony Z. B. i nazwała go „donosicielem”, gdyż ww. wykonując swoje obowiązki służbowe, na pytanie Prezesa sądu co do przestrzegania Zarządzenia Prezesa i Dyrektora Sądu Rejonowego w W. z 16 marca 2020 r. (nr Adm. [...]) wydanego na podstawie art. 54 § 2 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2020.365) w zw. z § 31 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2019 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U.2019.1141) wskazał sędzię X.Y. jako pracownika sądu, który nie respektuje ww. zarządzenia Prezesa i Dyrektora sądu i nie poddaje się badaniu temperatury oraz opisał jej zachowanie, czym naruszyła treść art.*

82 § 2 u.s.p. oraz § 2, § 5 ust. 2 i § 16 Uchwały Nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z 13 stycznia 2017 r. w sprawie ogłoszenia ujednoliconego tekstu Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych, czym uchybiła godności urzędu sędziego dopuszczając się przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p.;

V. 25 marca 2020 r. w Sądzie Rejonowym w W. w odpowiedzi na zarządzenie Prezesa ww. sądu co do ustosunkowania się do skargi strony postępowania i czynności podjętych w sprawie o sygn. [...] co do wydania postanowienia o przysądzeniu własności z 24 czerwca 2019 r. oświadczyła, że działając w zaufaniu do kompetencji i doświadczenia asystenta, cyt.: „po prostu podpisała ww. projekt” wskazując tym jednoznacznie, że przed wydaniem postanowienia z 24 czerwca 2019 r. o przysądzeniu własności nie zapoznała się z aktami sprawy, nie sprawdziła samodzielnie przesłanek wydania postanowienia o przysądzeniu własności, w tym tego, czy cena została uiszczona w całości, do czego była zobowiązana, a jedynie sygnowała projekt przygotowany przez asystenta sędziego, czym naruszyła § 2 i § 14 Uchwały Nr 25/2017 Krajowej Rady Sądownictwa z 13 stycznia 2017 r. w sprawie ogłoszenia ujednoliconego tekstu Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów i Asesorów Sądowych, czym uchybiła godności urzędu sędziego dopuszczając się przewinienia dyscyplinarnego z art 107 § 1 pkt 5 u.s.p.

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w [...]. wyrokiem z dnia 22 marca 2024 r., sygn. akt [...], uznał obwinioną sędzię X.Y. za winną popełnienia zarzuconych jej w pkt I, III oraz IV przewinień dyscyplinarnych i wymierzył jej odpowiednio kary: za czyn I karę upomnienia (pkt 1. Wyroku), za czyn III karę upomnienia (pkt 3. Wyroku), przyjmując, zaś iż czyn opisany w pkt IV stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, odstąpił od wymierzenia kary (pkt 4. Wyroku). Ponadto, uniewinnił obwinioną od

popęłnienia zarzuconych jej w pkt II i V przewinień dyscyplinarnych (pkt 2. i 5. Wyroku). W pkt 6. Wyroku połączył orzeczone w pkt 1 i 3 kary upomnienia i orzekł wobec obwinionej łączną karę dyscyplinarną upomnienia, odstępując od podania wyroku do wiadomości publicznej i kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku odwołanie złożyli zarówno Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w R. oraz obwiniona X.Y.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych przy Sądzie Okręgowym w R., zaskarżył wyrok na niekorzyść obwinionej w części dotyczącej punktów 2, 4 i 5, a zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w zakresie punktu 2: obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p. poprzez błędne przyjęcie, że obwiniona nic dopuściła się rażącej obrazy przepisu art. 998 § 1 k.p.c., gdy prawidłowa wykładnia art. 105 § 1 pkt 5 u.s.p. prowadzi do odmiennego wniosku;
2. w zakresie punktu 4: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, poprzez dowolne ustalenie, że czyn obwinionej stanowi przypadek dyscyplinarny mniejszej wagi, co w konsekwencji spowodowało odstąpieniu od wymierzenia kary obwinionej, gdy dokonanie prawidłowych ustaleń prowadzi do odmiennego wniosku i wymierzenia obwinionej kary dyscyplinarnej;
3. w zakresie punktu 5: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, poprzez dowolne ustalenie, że czyn obwinionej opisany w punkcie V wyroku pozostaje w związku przedmiotowym z czynem z punktu II, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia obwinionej od czynu V z powodu wcześniejszego uniewinnienia od czynu z punktu II. Tymczasem poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych pozwalało

na przypisanie obwinionej zarzucanego jej w punkcie V deliktu dyscyplinarnego.

Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2, 4 oraz 5 i wymierzenie obwinionej za czyn z pkt II kary upomnienia, za czyn z pkt IV (poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej jedynie z art. 107 § 1 pkt 5 u.s.p.) kary nagany, a za czyn z pkt V kary nagany i wymierzenie za przypisane obwinionej delikty dyscyplinarne w pkt I-V kary łącznej nagany. W przypadku nieuwzględnienia powyższego, Zastępca Rzecznika wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 2, 4 oraz 5 i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obwiniona zaskarżając wyrok w zakresie punktów 1, 3 i 4 podniosła szereg zarzutów, wskazując w pierwszej kolejności na brak w sprawie skargi uprawnionego oskarżyciela i na tej podstawie wniosła o uchylenie wydanego wyroku i umorzenie postępowania.

W przypadku niepodzielenia powyższego zarzutu skarżąca zaskarżyła pkt 1 i 3 zaskarżonego wyroku co do winy i kary oraz pkt 4 co do winy wnosząc o jego zmianę i uniewinnienie jej od zarzucanych czynów lub uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania, wskazując na istnienie w sprawie bezzwzględnych przyczyn odwoławczych w postaci:

1. W przypadku stwierdzenia, że Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego J. W. był uprawnionym oskarżycielem - zarzuciła występowanie w roli oskarżyciela osoby, która winna podlegać wyłączeniu,
2. orzekania w sprawie przez sąd pozbawiony cech niezawisłości i niezależności, jako powołany nie w drodze losowania spośród sędziów określonego sądu, a w drodze arbitralnej decyzji ministra sprawiedliwości Z.Z.;
3. orzekania w składzie sądu przez osoby nieposiadające statusu, na który się

powołują, to jest niebędące prawnie powołanymi sędziami sądu okręgowego.

4. orzekanie w sprawie osoby/sędziego W. G., która winna podlegać wyłączeniu, a co do której wnioszek obwinionej o jej wyłączenie oddalono;

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2025 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podtrzymał stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 19 czerwca 2024 r. wnosząc jednocześnie o nieuwzględnienie odwołania obwinionej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W ocenie składu orzekającego oba odwołania zasługiwały na uwzględnienie w takim zakresie, jak wynika z zaskarżonego wyroku.

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów podniesionych w obu odwołaniach należy zaakcentować kilka kwestii, które co najmniej pośrednio mają znaczenie dla oceny zasadności argumentacji zaprezentowanej przez skarżących w wywiedzionych środkach odwoławczych.

Poza sporem jest, że statuujący odpowiedzialność dyscyplinarną sędziów za przewinienia dyscyplinarne przepis art. 107 § 1 u.s.p. nie definiuje pojęcia przewinienia dyscyplinarnego, przykładowo wskazując, że stanowi je między innymi oczywista i rażąca obraza przepisów prawa. Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w wyroku z dnia 29 października 2003 r., sygn. akt SNO 48/03, dokonał wykładni przewinienia służbowego w postaci oczywistego i rażącego naruszenia przepisów prawa, o którym mowa w art. 107 § 1 u.s.p. Wskazał, że wykładnia tego pojęcia musi być dokonana w zgodzie z Konstytucją RP, a więc bez naruszenia zasady niezawisłości sędziowskiej. Nie chodzi przy tym, co oczywiste o „swoistą niezawisłość” sędziego od przepisów prawa, ale o uwzględnienie tego, że sprawowanie urzędu sędziowskiego, które łączy się przecież z wymierzaniem sprawiedliwości, z istoty polega na wykładni i stosowaniu prawa, przy których to czynnościach mogą być popełniane błędy. Sędzia, który przy wydawaniu wyroku byłby skrepowany zagrożeniem

odpowiedzialnością dyscyplinarną w razie popełnienia błędu, zwłaszcza przy uwzględnieniu niedookreślonych przesłanek przewinienia (oczywista i rażąca obraza przepisów), nie mógłby być niezawisły. Dlatego należy uznać, że przewinienie dyscyplinarne w tej formie może w zasadzie dotyczyć tylko wykładni i stosowania przepisów procesowych, niewiążących się bezpośrednio z samym orzekaniem.

Poza sporem jest także że błąd w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego czy też oceny dowodów, jeżeli nie stanowi rażącej i oczywistej obrazy przepisów prawa, jako zachowanie mieszczące się w istocie sprawowania wymiaru sprawiedliwości (zwłaszcza w modelu dwuinstancyjnego postępowania uzupełnionego o instytucje nadzwyczajnych środków zaskarżenia) i przez to legalne, nie może być podstawą do pociągnięcia członka składu orzekającego do odpowiedzialności dyscyplinarnej i karnej (arg. ex. art. 107 § 1 pkt 1-3 u.s.p.). Jeżeli zachowanie sędziego, które odpowiada znamionom typu deliktu dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 u.s.p., dotyczy błędu w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego czy też oceny dowodów, to nie stanowi ono przewinienia dyscyplinarnego (art. 107 § 3 pkt 1 u.s.p., art. 76 § 6 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, art. 37 § 4 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo o ustroju sądów wojskowych) i nie może jednocześnie stanowić przestępstwa.

Ponadto, wskazać należy, że procedura powołania sędziego nie oddziałuje sama przez się na ważność lub nie wydanych orzeczeń. Takich orzeczeń nie można traktować jako „nieistniejących” albo wadliwych tylko z tego powodu, że w składzie orzekającym zasiadał sędzia powołany na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład sędziowski ukształtowała władza ustawodawcza”. Konieczne jest stwierdzone prawomocnym orzeczeniem

zaistnienie takiej okoliczności.

Mając tak poczynione uwagi, Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą sprawę w pełni aprobuje stanowisko obwinionej i w konsekwencji stwierdza, że osoby, co do których istnieją uzasadnione, obiektywne wątpliwości co do ich bezstronności, winny zostać wyłączone z rozpoznania danej sprawy. Niemniej jednak, w niniejszym postępowaniu nie doszło do naruszenia przepisu art. 439 § 1 k.p.k. W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że przepis art. 41 k.p.k. zawiera ogólną podstawę wyłączenia sędziego, normując instytucję wyłączenia sędziego i ma charakter procesowy. Oznacza to, że odnosi się do procedury postępowania karnego i określa zasady, kiedy sędzia powinien być wyłączony ze sprawy z powodu obaw o jego bezstronność. Wyłączenie sędziego ma na celu zagwarantowanie, że decyzje w sprawie będą podejmowane w sposób obiektywny i sprawiedliwy, bez wpływu uprzedzeń lub osobistych relacji. Natomiast ocena wystąpienia przesłanek uzasadniających wyłączenie sędziego na wniosek jest każdorazowo dokonywana w sposób indywidualny oraz w ścisłym powiązaniu z okolicznościami, które wystąpiły na gruncie danej sprawy. Przy czym należy wskazać, że strona może żądać wyłączenia sędziego przynajmniej na trzech różnych podstawach prawnych. Pierwszą z nich, mając na uwadze terminy zawite, stanowi tzw. Test niezależności i bezstronności sędziego, kolejnym jest wniosek o wyłączenie oparty o treść przepisu art. 41 k.p.k. i ostatecznie jest możliwość wyłączenia sędziego z uwagi na okoliczności wskazane w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20 i w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. Skarżąca, jak sama wskazała, nie wносиła o przeprowadzenie testu niezawisłości i bezstronności sędziów, ograniczając się jedynie do złożenia wniosku o wyłączenie sędziego.

Przechodząc do oceny poszczególnych zarzutów wskazać należy, iż nie

ulega wątpliwości, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest niezwykle lakoniczne, ogólnikowe, zawiera szereg przytoczonych orzeczeń i nie sposób znaleźć w nim rzeczowej odpowiedzi na zarzuty i konkretne argumenty podniesione chociażby w wyjaśnieniach, oświadczeniach czy wnioskach dowodowych obwinionej. Ponadto, słusznie wskazuje obwiniona, iż uzasadnienie przede wszystkim nie zawiera pełnych rozważań dotyczących całokształtu wyjaśnień oraz oceny wszystkich ujawnionych w sprawie okoliczności. W konsekwencji sąd orzekający przedwcześnie orzekł o uniewinnieniu obwinionej czy też przypisaniu obwinionej zarzucanych jej deliktów dyscyplinarnych.

Odnosząc się do czynu z pkt I brak jest jakichkolwiek rozważań Sadu I instancji dotyczących oceny zachowania obwinionej tj. wyjaśnienia, dlaczego czyn opisany w pkt 1. wyroku stanowi przewinienie dyscyplinarne. Sąd Dyscyplinarny wskazał jedynie, że w tym zakresie *podziela ugruntowaną w judykaturze sądów dyscyplinarnych wykładnię pojęcia „oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa”* i przytoczył treść zarzutu. Tymczasem, ocena co do oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, stanowiąca podstawę do przypisania obwinionej sędzi popełnienia przewinienia służbowego opisanego w pkt 1., musi być szczególnie wyważona w odniesieniu do tych decyzji procesowych, które podlegają kontroli instancyjnej i mogą być zaskarżone w drodze zwyczajnych środków odwoławczych.

Kolejno, za całkowicie niezrozumiałe i nielogiczne, a w konsekwencji błędne było ustalenie, że czyn opisany w pkt 2 oraz 5 stanowią odrębne przewinienia dyscyplinarne, podczas gdy z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że *oba te zarzuty pozostają ze sobą w związku przedmiotowym, gdyż odnoszą się do sprawy prowadzonej przed Sądem Rejonowym w W. pod sygn. [...]*. Powyższe prowadzi do wniosku, że podstawą rozpatrywanych czynów było jedno, to samo zachowanie, które powinno zostać uznane za istotowo

tożsame i ocenione jako jeden czyn. Wydanie postanowienia o przysądzeniu własności nieruchomości w sprawie o sygn. [...] w dniu 24 czerwca 2019 r., a wskazanie w 25 marca 2020 r. w Sądzie Rejonowym w W. w odpowiedzi na zarządzenie Prezesa ww. sądu co do ustosunkowania się do skargi strony postępowania i czynności podjętych w sprawie oświadczenie o działaniu w zaufaniu do kompetencji i doświadczenia asystenta bez zapoznania się z aktami sprawy, stanowiło następstwo, wobec powyższego winno stanowić jeden czyn. W tym miejscu rację należy przyznać Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, że choć sąd poprawnie ustalił, iż doszło po stronie obwinionej do oczywistej obrazy przepisu art. 998 § 1 k.p.c., tj. popełnienia deliktu dyscyplinarnego, to błędnie wskazał, że z uwagi na podjęcie przez obwinioną czynności skutkujących usunięciem z obrotu prawnego wadliwego orzeczenia należało uniewinnić ją od zarzucanego jej czynu. Znamiona deliktu dyscyplinarnego muszą być obecne w momencie popełnienia czynu, a moment ten jest kluczowy dla późniejszego postępowania dyscyplinarnego i ewentualnych konsekwencji, uchylenie z kolei negatywnych konsekwencji czynu może mieć jedynie znaczenie dla ustalenia stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Już na marginesie wskazać jedynie należy, asystent sędziego, mimo że przygotowuje projekty orzeczeń dla sędziego, z którym współpracuje jest urzędnikiem państwowym niesprawującym wymiaru sprawiedliwości. Wykonuje zadania z zakresu obsługi administracyjno-technicznej sądu i nie ma samodzielności orzeczniczej. Ponadto, wyjaśnienie obwinionej w tym zakresie wskazują jednoznacznie na rażące lekceważenie przez obwinioną obowiązków sędziowskich, poddając pod wątpliwość pozytywną prognozę co do należytego wypełniania przez obwinioną obowiązków sędziowskich i jako takie nie korzysta z ochrony przewidzianej w art. 107 § 3 u.s.p. Chodził o naruszenie elementarnego wręcz wymagania w pracy sędziego. Zaakcentować bowiem należy, że czym innym jest błąd w zakresie wykładni i stosowania m.in. prawa

krajowego lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów, a czym innym jest błąd w zakresie etyki pracy sędziego.

To, że obwiniona następnie wyeliminowała z obrotu prawnego wadliwe orzeczenie nie usprawiedliwia jej zaniechania przy procedowaniu w sprawie z punktu II. Obwiniona nie zapoznała się z aktami sprawy, podpisała projekt sporządzony przez asystenta sędziego, a na koniec próbując uniknąć konsekwencji prawno - dyscyplinarnych usiłowała przerzucić odpowiedzialność za wydanie wadliwego postanowienia na asystenta sędziego, co stanowi również wyraz poczucia bezkarności po stronie obwinionej. Taka sytuacja musi spotkać się z należyłą reakcją dyscyplinarną i nie może być w żadnym razie bagatelizowane, jak wydaje się uczynił to sąd I instancji.

Podobnie należało ocenić czyny opisane w pkt 3 i 4. Opierają się one na jednym istotowo tożsamym zachowaniu. Brak zastosowania się do § 1 ust. 1 Zarządzenia Prezesa i Dyrektora Sądu Rejonowego w W. z 16 marca 2020 r. (nr Adm. [...]) wydanego na podstawie art. 54 § 2 ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U.2020.365) w zw. z § 31 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18 czerwca 2019 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U.2019.1141) poprzez niepoddanie się badaniu temperatury ciała przez służbę ochrony, a następnie wyjaśnianie przyczyn odmowy wykonania ww. zarządzenia przed Prezesem Sądu Rejonowego w W. i udanie się do pracownika służby ochrony przeprowadzającego pomiar - Z. B. i nazwanie go „donosicielem” pozostawało w związku przyczynowo - skutkowym i winno być oceniane jako jeden czyn.

Przy czym wskazać należy, że słusznie podnosi obwiniona, że sąd I instancji nie ustalił prawidłowo podstawy prawnej zarządzenia prezesa sądu nie wskazując, o które z dwóch zarządzeń w istocie chodzi. Regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych, w art. 54§2 u.s.p. /w wersji

obowiązującej w dniu 16.03.2020 r. nie regulował kwestii dopuszczalności pomiaru temperatury ciała osób wchodzących do budynku sądu. Wskazywał jedynie na uprawnienia prezesa sądu dotyczące stosowania środków bezpieczeństwa w budynkach sądów (...) w takich wypadkach do ochrony budynków oraz osób w nich przebywających stosuje się przepisy o ochronie osób i mienia. Bezspornie natomiast obwiniona swoim zachowaniem podważyła zaufanie do wymiaru sprawiedliwości. Godność w sprawowaniu urzędu musi być postrzegana przez pryzmat treści ślubowania oraz wymogów etycznych stawianych przez ustawodawcę przy powołaniu na urząd sędziego i w czasie jego sprawowania. Sędzia w swoim postępowaniu powinien zawsze kierować się zasadami uczciwości, honoru, poczuciem obowiązku oraz przestrzegać dobrych obyczajów, dbać o autorytet sprawowanego urzędu, a także o dobro wymiaru sprawiedliwości. Skoro zaś tak, to przyznać należy rację autorowi odwołania, że podmiotowe i przedmiotowe znamiona osądzonych w pkt 4. deliktu dyscyplinarnego nie pozwalają czynu obwinionej uznać za przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy - Sąd Odwoławczy zobligowany był uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. W postępowaniu ponownym sąd jeszcze raz, przeprowadzi w niezbędnym zakresie postępowanie dowodowe, wnikliwie analizując całokształt materiału dowodowego, a wydane orzeczenie uzasadni w sposób odpowiadający wszystkim wymaganiom wynikającym z obowiązujących przepisów prawa.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[M. T.]

[a.ł.]

Grzegorz Gołębiowski

Barbara Skoczowska

Zbigniew Korzeniowski